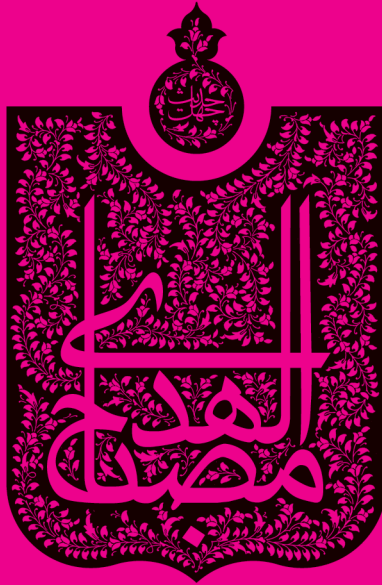

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

چهل حدیث از امام حسین علیه السلام

چهل حدیث از امام حسین علیه السلام
ترجمه و تدوین: اداره امور فرهنگی معاونت تبلیغات و ارتباطات اسلامی

شاعر: محمدجواد غفورزاده (شفق).

مشهد: آستان قدس رضوی، ۱۳۸۵.

۴۸ ص. - (انتشارات آستان قدس رضوی، ۸۶۹)

شابک: ۹۷۸-۹۶۴-۰۲-۰۹۸۷-۵

فهرست نویسی براساس اطلاعات فیبا.

۱. حسین بن علی علیه السلام، امام سوم، ۴-۶۱ ق. - احادیث.

۲. اربعینات - قرن ۱۴.

۳. احادیث شیعه - قرن ۱۴.

۴. شعر مذهبی - قرن ۱۴.

الف. آستان قدس رضوی، اداره امور فرهنگی معاونت تبلیغات و ارتباطات اسلامی.

د. (انتشارات آستان قدس رضوی).

ه. عنوان.

۲۹۷/۹۵۷ BP ۴۷/۲/۹

کتابخانه ملی ایران ۱۵۸۵۸-۸۶ م

چهل حدیث از امام حسین علیه السلام (مصباح الهدی)

ترجمه و تدوین: اداره امور فرهنگی آستان قدس رضوی

شاعر: محمدجواد غفورزاده (شفق)

مدیر هنری و طراح گرافیک: رضا باباجانی

صفحه آرای: محمود بازدار

نوبت چاپ: چهارم - ۱۳۹۰

شمارگان: ۲۰۰۰

ناشر: انتشارات قدس رضوی

شابک: ۹۷۸-۹۶۴-۰۲-۰۹۸۷-۵

چاپ: مؤسسه فرهنگی قدس

نشانی تهیه کننده: مشهد، حرم مطهر، صحن جامع رضوی

ضلع غربی، اداره امور فرهنگی تلفن: ۰۵۱۱-۲۰۰۲۵۶۷

صندوق پستی: ۳۵۱-۹۱۷۳۵

حق چاپ محفوظ است.

- ۱ ابر کرم
- ۲ قدر بخشش
- ۳ غیبت
- ۴ امر به معروف و نهی از منکر
- ۵ مرگ با عزت
- ۶ خشنودیِ خلق و خشمِ خدا
- ۷ صله‌ی رحم
- ۸ عذرخواهی
- ۹ یامت
- ۱۰ شیعه
- ۱۱ پرهیز از ستم
- ۱۲ پایداری در راه حق
- ۱۳ نعمتِ نیاز خلق
- ۱۴ درمانده‌ترین مردم
- ۱۵ تقوا پیشگان
- ۱۶ پاداش و مجازات عمل
- ۱۷ بخیل‌ترین مردم
- ۱۸ نام علی
- ۱۹ دوری ذلت
- ۲۰ تکیه‌گاه سختی‌ها

۲۱	نافرمانی آرزو
۲۲	سعادت مرگ
۲۳	دوران آزمایش
۲۴	آزادہ
۲۵	دوست و دشمن
۲۶	کمال عقل
۲۷	مذاکرہ ی علمی
۲۸	یاور بخشندگی
۲۹	نجات از آتش
۳۰	رضای خداوند
۳۱	اندوہ شادی
۳۲	برطرف سازی اندوہ
۳۳	سخاوت
۳۴	ہمنشین با گنہکاران
۳۵	تجربہ
۳۶	پیدای گمشدہ
۳۷	نہی از معصیت
۳۸	مراقب انسان
۳۹	نشانی عالم
۴۰	قناعت

به نام خداوند مهرآفرین

پیامبر اعظم ﷺ و خاندان پاکش علیهم السلام فرمانروایان اقالیم سخن اند، سخن در کام آسمانی آنان نرم تر از آب، در جان جویباران است. جوشش سخن از لبان گوهر بار آنان، چونان جوشش نور از چشمه‌ی خورشید است. آنان بر خلاف دیگران، دانش را از منابع بشری و از لابلای کتاب‌ها در نیافته اند، بلکه شاهد علم را دست شاهد علیم علام، در کامشان ریخته است. علم آنان از مقوله‌ی علم حضوری است، نه از جنس علم حصولی. چیزی نزد آنان ناپیدا نیست تا با کاوش و جست و جو پیدایش کنند.

در زیارت جامعه‌ی کبیره در وصف اهل بیت علیهم السلام به توصیفاتى برمی‌خوریم که در خور فهم ما، عظمت اندیشه و دانش آنان را باز می‌نمایاند. توصیفاتى چونان: گنجینه داران علم، گنجوران دانش، نور و برهان الهی، نگاه داران راز الهی، خزانه داران علم خداوندی، ودیعه داران حکمت ربانی، زبان‌های وحی الهی، میراث داران نبوت و... از جمله توصیفاتى است که از آن بزرگان بی‌نظیر، ارائه شده است. تردیدی نیست که برای دست‌یابی به سرچشمه‌ی دانش و معدن حکمت، باید رو به درگاه آن بزرگان نهاد و گوهر علم و حکمت را در نزد آنان جست. و از این منظر، بازخوانی سخنان گهربار امامان هدایت، ضرورتی فرا زمانی است که در هر روزگار و زمانی می‌تواند فرزندان آن روزگاران را به اندیشه‌ی درست و مسیر حق، راهنمون سازد. و شاید به همین دلیل است که در روایات، تأکید فراوانی بر حفظ احادیث پیامبر صلی الله علیه و آله و اهل بیت آن حضرت شده است و حفظ

و انتقال احادیث، ارجح و اهمیتی فراوان یافته و پاداش بهشت برای آن مقرر گردیده است.

روشن است که انتقال و حفظ احادیث معصومین علیهم السلام به معنای حفظ و اشاعه‌ی گوهرهای بی بدیلی از دانش و حکمت است که از معدن الهی آن استخراج شده و همواره همچون چراغی روشن، راه فرزندان آدم را نورافشان می‌کند.

مخاطبان ارجمند می‌دانند که حفظ چهل حدیث، مورد تأکید پیامبر اعظم اسلام صلی الله علیه و آله و توجه ویژه‌ی عالمان دین بوده است، به گونه‌ای که کتاب‌های اربعین حدیث، مجلدات قابل توجهی از آثار عالمان بزرگ دینی را به خود اختصاص داده و امام راحل قدس سره نیز با نگاشتن کتاب اربعین به این مهم اهتمام ورزیده اند.

اداره امور فرهنگی آستان قدس رضوی با توجه به این مهم برآن شد که اربعینی از سخنان امام حسین علیه السلام را در مجموعه‌ای کوچک، به پیشگاه دوستداران و پیروان آن حضرت، تقدیم کند تا مؤمنان از خورشید پر فروغ اندیشه‌ی آن حضرت، خوشه‌های نور بچینند و از فروغ عالم آرای آن، بهره ور گردند. و در ذیل احادیث، اشعاری با نگاه به سخنان آن حضرت آورده شده است. امید است که دوستداران آن حضرت ما را از پیشنهادها و انتقادهای خود بی بهره نگذارند.

آستان قدس

معاونت تبلیغات و ارتباطات اسلامی

اداره امور فرهنگی

قَالَ الْحُسَيْنُ عَلَيْهِ السَّلَامُ:

تَكُونُ الصَّنِيعَةُ مِثْلَ وَابِلِ الْمَطْرِ
تُصِيبُ الْبِرَّ وَالْفَاجِرَ

خوبی‌های سازنده مثل بارش باران است که به همه‌ی افراد، چه خوب و چه بد می‌رسد.

(تحف العقول / ۲۴۵)

ابر کرم از سوی احد می‌بارد
این بارش سبز، تا ابد می‌بارد
باران مفید ابر نیکویی‌ها
بر خلق خدا چه خوب و بد، می‌بارد

قَالَ الْحُسَيْنُ عَلَيْهِ السَّلَامُ:

لَا تَعْتَدُ بِمَا لَا تَقْدِرُ عَلَيْهِ وَلَا تَنْفِقُ
إِلَّا بِقَدْرِ مَا تَسْتَفِيدُ

بر آنچه که قدرت نداری حساب باز نکن و جز به اندازه‌ای
که به دست می‌آوری نبخش.

(موسوعة كلمات الحسين عليه السلام / ۷۶۷)

بر قامت گل، طراوت تازه خوش است
در سایه‌ی گل، هزازه آوازه خوش است
بردار سبویی که توانش داری
بخشندگی‌ی دوست، به اندازه خوش است

قَالَ الْحُسَيْنُ عَلَيْهِ السَّلَامُ:

الْغَيْبَةُ إِدَامٌ كِلَابِ النَّارِ

غیبت، خوراک سگ‌های آتش است.

(روضه‌الواعظین/ ۲/ ۴۷۰)

ای دوست! نهال عمر از آفت برهان
اخلاق خوش از زشتی عادت برهان
تا رونق شعله‌های آتش نشوی
بشتاب و خود از دامن غیبت برهان

قَالَ الْحُسَيْنُ عَلَيْهِ السَّلَامُ:

أُرِيدُ أَنْ أَمُرَ بِالْمَعْرُوفِ وَأَنْهَى عَنِ الْمُنْكَرِ وَ
أَسِيرُ بِسِيرَةِ جَدِّي أَبِي عَلِيٍّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ

می خواهم امر به معروف و نهی از منکر کرده و به سیره و
روش جدم عَلَيْهِ السَّلَامُ و پدرم علی بن ابی طالب عَلَيْهِ السَّلَامُ عمل کنم.

(مناقب ابن شهر آشوب / ۴/ ۸۹)

من «نهی ز منکر» است از اول دین ام
آینه‌ی روشن حقیقت بین ام
در «امر به معروف» خدا می داند
راه و روش پیمبر است آیین ام

قَالَ الْحُسَيْنُ عَلَيْهِ السَّلَامُ:

مَوْتُ فِي عِزٍّ خَيْرٌ مِنْ حَيَاةٍ فِي ذُلٍّ

مرگ با عزت، از زندگی در ذلت، برتر است.

(بحار الأنوار/ ۴۴/ ۱۹۱)

روحي که بزرگ و آسمان پيوند است
کي روی زمين به آب و گل پابند است
محبوب تر از «زندگی ذلت بار»
در مذهب عشق «مرگ عزتمند» است

قَالَ الْحُسَيْنُ عَلَيْهِ السَّلَامُ:

لَا أَفْلَحَ قَوْمٌ اشْتَرَوْا مَرْضَاةَ الْمَخْلُوقِ بِسَخَطِ الْخَالِقِ

ملتئی که خشنودی مردم را با خشم خدا معامله کند هرگز
رستگار نخواهد شد.

(بحار الأنوار/ ۴۴/ ۳۸۲)

تودیع بهشتِ رستگاری‌ها کرد
طومار سقوطِ خویش را، امضا کرد
قومی که «رضای خاطر مردم» را
با «خشم خدای» خویشان سودا کرد

قَالَ الْحُسَيْنُ عَلَيْهِ السَّلَامُ:

مَنْ سَرَّهُ أَنْ يُنْسَأَ فِي أَجَلِهِ وَيُزَادَ
فِي رِزْقِهِ فَلْيَصِلْ رَحْمَةً

کسی که دوست دارد اجلش به تأخیر افتد و رزقش زیاد شود،
صله‌ی رحم انجام دهد.

(بحار الانوار / ۷۱/ ۹۱)

ای نیت تو رو به خدای آوردن
برخیز! به قصد رو نمای آوردن
تأخیر اجل باشد و روزی زیاد
اجر «صله‌ی رحم» به جای آوردن

قَالَ الْحُسَيْنُ عَلَيْهِ السَّلَامُ:

إِيَّاكَ وَمَا تَعْتَذِرُ مِنْهُ، فَإِنَّ الْمُؤْمِنَ
لَا يُسِيءُ وَلَا يَعْتَذِرُ

از آنچه موجب عذرخواهی می شود پرهیز زیرا مؤمن بد
نمی کند و عذرخواهی هم نمی کند.

(بحار الأنوار / ۷۵ / ۱۲۰)

تا کسب رضای حق تعالی نکنید
یک پنجره رو به آسمان وا نکنید
خواهید که عذر خواه مردم نشوید
با مردم روزگار، بد تا نکنید

قَالَ الْحُسَيْنُ عَلَيْهِ السَّلَامُ:

لَا يُؤْمِنُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِلَّا مَنْ خَافَ اللَّهَ فِي الدُّنْيَا

هیچکس روز قیامت در امان نیست جز کسی که در دنیا از خدا بترسد.

(بحار الانوار / ۴۴ / ۱۹۲)

دل تا نشود آینه، جانس ندهند
هرگز خبر از سرّ نهانش ندهند
امروز کسی که از خدا بی پرواست
فردا- به خدا قسم- امانش ندهند

قَالَ الْحُسَيْنُ عَلَيْهِ السَّلَامُ:

إِنَّ شِيعَتَنَا مَنْ سَلِمَتْ قُلُوبُهُمْ مِنْ
كُلِّ غَشٍّ وَغَلٍّ وَدَغَلٍ

همانا شیعه‌ی ما کسی است که قلبش از هرگونه آلودگی و
ناپاکی و خیانت پاک باشد.

(بحار الانوار / ۶۵ / ۱۵۶)

تا اوج خدا از این سرای خاکی
پرواز کن، ای پرستوی افلاکی!
فرمود حسین: نیست در شیعه‌ی ما
آلودگی و خیانت و ناپاکی

قَالَ الْحُسَيْنُ عَلَيْهِ السَّلَامُ:

إِيَّاكَ وَظُلْمَ مَنْ لِيَجِدُ عَلَيْكَ نَاصِرًا
إِلَّا اللَّهَ جَلَّ وَعَزَّ

از ستم کردن بر کسی که جز خداوند بزرگ، مددکاری ندارد
پرهیز کن.

(بحار الأنوار / ۷۵ / ۱۱۸)

خوشوقت کسی، که جز وفا کارش نیست
پا بند ستم، جان سبکبارش نیست
پرهیز کن از ستمگری - در هر حال -
در حق کسی که جز خدا، یارش نیست

قَالَ الْحُسَيْنُ عَلَيْهِ السَّلَامُ:

يَا بَنِيَّ إِصْبِرْ عَلَى الْحَقِّ وَإِنْ كَانَ مُرًّا

فرزندم! در راه حق پایداری کن، هرچند تلخ باشد.

(بحار الانوار / ۶۸ / ۷۷)

در عشق، رواست، جان نثاری کردن
حق را باید، همیشه یاری کردن
در یاری حق صبور باشید، صبور
تلخ است اگر چه پایداری کردن

قَالَ الْحُسَيْنُ عَلَيْهِ السَّلَامُ:

اعْلَمُوا أَنَّ حَوَائِجَ النَّاسِ إِلَيْكُمْ مِنْ نِعْمٍ
لِلَّهِ عَلَيْكُمْ فَلَا تَمَلُّوا النَّعْمَ فَتَحُورَ نِقْمًا

ای مردم! بدانید که نیازهای مردم به شما از نعمت‌های خداست پس نعمت‌های خداوند، شما را خسته نکند که تبدیل به عذاب و گرفتاری می‌شود.

(بحار الانوار / ۷۵ / ۱۲۱)

مردم به شما، اگر که دارند نیاز
این نعمت حق است، نه سرمایه‌ی ناز
زین لطف خدا داد، اگر خسته شوید
بر فرق شما عذاب می‌بارد باز

قَالَ الْحُسَيْنُ عَلَيْهِ السَّلَامُ:

أَعَجَزُ النَّاسِ مَنْ عَجَزَ عَنِ الدُّعَا

درمانده‌ترین مردم کسی است که از دعا کردن عاجز باشد.

(بحار الانوار/ ۹۳/ ۲۹۴)

بیدار شود دلی که از خوابِ گران
چشمی دارد به آسمانها نگران
«هنگام دعا» کسی که عاجز باشد
پیدااست که درمانده‌تر است از دگران

قَالَ الْحُسَيْنُ عَلَيْهِ السَّلَامُ:

أَوْصِيكُمْ بِتَقْوَى اللَّهِ فَإِنَّ اللَّهَ قَدْ ضَمِنَ
لِمَنْ اتَّقَاهُ أَنْ يُحَوِّلَهُ عَمَّا يَكْرَهُ إِلَيْ مَا يُحِبُّ

شمارا به تقوای الهی سفارش می نمایم زیرا خداوند ضمانت کرده است برای تقوا پیشگان خوبیها را جایگزین بدیها کند.

(بحار الانوار / ۷۵ / ۱۲۰)

در مزرعه‌ی صبر و رضا، ریشه کنید
از عاقبت کار خود، اندیشه کنید
تا آنچه که «زشت» است شود «زیبایی»
تقوای خدای خویش را پیشه کنید

قَالَ الْحُسَيْنُ عَلَيْهِ السَّلَامُ:

وَاعْمَلْ عَمَلَ رَجُلٍ يَعْلَمُ أَنَّ اللَّهَ مَا خُوذُ
بِالْجَرَامِ مَجْزِيٌّ بِالْإِحْسَانِ

مانند کسی عمل کن که باور دارد در قبال گناهان خود مجازات خواهد شد و در إزای کردار نیک خود، پاداش خواهد گرفت.

(بحار الأنوار/ ۷۵/ ۱۲۷)

ای آینه گردان جلال احدی!
ای محو جمال ازلی و ابدی
رفتار کن آنچنان که، باور داری
«پاداش نکویی» و «مجازات بدی»

قَالَ الْحُسَيْنُ عَلَيْهِ السَّلَامُ:

أَبْخَلُ النَّاسِ مَنْ بَخِلَ بِالسَّلَامِ

بخیل ترین مردم کسی است که از سلام کردن بخل ورزد.

(بحار الانوار / ۹۰ / ۲۹۵)

هر کس به ثمر نشست، مانند نخیل
گل ها به صفای او، بیندند دخیل
در «عرض سلام» هر که کوتاهی کرد
در دیده‌ی عارفان، بخیل است، بخیل

قَالَ الْحُسَيْنُ عَلَيْهِ السَّلَامُ:

لَوْ دَلَّ مِثِّي لَأَخْبَيْتُ أَنْ لَا أُسَمِّيَ أَحَدًا
مِنْهُمْ إِلَّا عَلِيًّا

اگر صد فرزند هم می داشتم دلم می خواست همه را «علی»
بنامم.

(بحار الانوار / ۴۴ / ۲۱۲)

فرمود حسین: جلوه‌ی لم یزلی
سالار شهید شاهدان ازلی
گر «صد فرزند» داشتم می خواندم
نام همه را به نام نامی «علی»

قَالَ الْحُسَيْنُ عَلَيْهِ السَّلَامُ:

هَيْهَاتَ مِنَّا الذَّلَّةُ

ذلت و خواری از ما به دور است.

(اللهوف / ۹۷)

فرمود حسین: عشق ما پرشور است
سر فصل قیام آیه‌های نور است
ما سایه نشین «نام و عزت» هستیم
هیئات! که «نگ ذلت» از ما دور است

قَالَ الْحُسَيْنُ عَلَيْهِ السَّلَامُ:

اللَّهُمَّ أَنْتَ ثِقَتِي فِي كُلِّ كَرْبٍ وَأَنْتَ
رَجَائِي فِي كُلِّ شِدَّةٍ

خدایا! تو تکیه گاه من در همه ی سختی ها و امید من در همه ی
مشکلات و گرفتاری هایم.

(التهدیب / ۳ / ۹۴)

یا رب! تویی آنکه خود پناهم هستی
در هر نفسی، دلیل راهم هستی
در پنجه ی مشکلات، امید منی
در سختی ها، تو تکیه گاهم هستی

قَالَ الْحُسَيْنُ عَلَيْهِ السَّلَامُ:

مَنْ حَاوَلَ أَمْرًا بِمَعْصِيَةِ اللَّهِ كَانَ
أَفْوَتَ لِمَا يَرْجُو وَاسْرَعَ لِمَا يَحْذَرُ

هر کس بخواهد با نا فرمانی و معصیت خدا به آرزو و هدفی برسد، آرزویش بر باد خواهد رفت و زودتر گرفتار آنچه می ترسد خواهد شد.

(بحار الأنوار / ۷۵ / ۱۲۰)

ترسم که به یار آشنایی نرسی
از راه خطا، به رهنمایی نرسی
بر باد رود آرزو و امیدت
با «معصیت خدا» به جایی نرسی

قَالَ الْحُسَيْنُ عَلَيْهِ السَّلَامُ:

فَإِنِّي لَأَرَى الْمَوْتَ إِلَّا سَعَادَةً وَالْحَيَاةَ
مَعَ الظَّالِمِينَ إِلَّا بَرَمًا

من مرگ را جز سعادت و زندگی با ستمگران را جز ملامت
نمی دانم.

(بحار الأنوار / ۴۴ / ۳۸۱)

تا جان دارم، فدایی دین ام من
آینه‌ی پاسدار آیین ام من
با اهل ستم، چو زندگانی تلخ است
جز مرگ، سعادت نمی بینم من

قَالَ الْحُسَيْنُ عَلَيْهِ السَّلَامُ:

فَإِذَا مُحْصُوا بِالْبَلَاءِ قَلَّ الدِّيَانُونَ

چون دوران آزمایش فرا رسد، دینداران اندک شوند.

(تحف العقول / ۲۴۵)

هر چند که دین همیشه دارد یاور
یاران زجان گذشته و نام آور
در بوته‌ی آزمایش رنج و بلا
کمیاب شوند مردم دین باور

قَالَ الْحُسَيْنُ عَلَيْهِ السَّلَامُ:

إِنْ لَمْ يَكُنْ لَكُمْ دِينٌ وَكُنْتُمْ لَتَخَافُونَ
الْمَعَادَ فَكُونُوا أحراراً فِي دُنْيَاكُمْ

اگر دین ندارید، و از روز جزا نمی هراسید، در دنیای خود آزاد
باشید.

(بحار الانوار / ۴۵ / ۵۱)

فرمود حسین: یاور ما باشید
امروز در اندیشه‌ی فردا باشید
«ایمان به آخرت» ندارید اگر
چون «مردم آزاده به دنیا» باشید

قَالَ الْحُسَيْنُ عَلَيْهِ السَّلَامُ:

مَنْ أَحَبَّكَ نَهَاكَ وَمَنْ أَبْغَضَكَ أَغْرَاكَ

آن کس که تو را دوست دارد تو را از - فساد - نهی می کند و آن کس که تو را دشمن دارد، تو را تحریک می کند.

(بحار الأنوار / ۷۵ / ۱۲۸)

فرمود حسین: آنکه تو را دوست
نهی ات کند از آنچه زیان تو در اوست
دشمن بود، آن کس که کند گمراهت
بگریز از او، که صحبت سنگ و سبوست

قَالَ الْحُسَيْنُ عَلَيْهِ السَّلَامُ:

لَا يَكْمُلُ الْعَقْلُ إِلَّا بِاتِّبَاعِ الْحَقِّ

عقل انسان کامل نمی شود، مگر با پیروی از حق.

(بحار الأنوار/ ۷۵/ ۱۲۷)

گفتند: حسین - مظهر عز و جلال -
دارد سخنی، جمیل و دارای جمال
فرمود: که تا پیروی از حق نکنید
هرگز نرسد عقل به سر حد کمال

قَالَ الْحُسَيْنُ عَلَيْهِ السَّلَامُ:

دِرَاسَةُ الْعِلْمِ لِقَاحِ الْمَعْرِفَةِ

درس و مذاکره‌ی علمی، بارور شدن معرفت است.

(بحار الأنوار / ۷۵ / ۱۲۸)

با علم، سپیده جلوه‌گر خواهد شد
شب‌های سیه، رنگ سحر خواهد شد
گفتند: که «نخل معرفت»، بی تردید
با «دانش و علم» بارور خواهد شد

قَالَ الْحُسَيْنُ عَلَيْهِ السَّلَامُ:

مَنْ قَبِلَ عَطَاءَكَ فَقَدْ أَعَانَكَ عَلَى الْكَرَمِ

کسی که بخشش و عطایت را پذیرفت ، تو را بر بخشنده گی یاری
نموده است.

(بحار الأنوار / ۷۵ / ۱۲۷)

هر اهل دلی، که رهنوردی حق جوست
دست و دل باز داشتن، شیوهی اوست
«یاری گر بخشندگی» ات خواهد شد
هر کس «کرمت را پذیرد» ای دوست

قَالَ الْحُسَيْنُ عَلَيْهِ السَّلَامُ:

الْبُكَاءُ مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ نَجاةٌ مِنَ النَّارِ

گریه از خوف خدا، باعث نجات از آتش دوزخ است.

(مستدرک الوسائل / ۱۱ / ۲۴۵)

هر خسته دلی، که نفس سرکش دارد
پیدا است، که خاطری مشوّش دارد
امروز اگر «بگرید از خوف خدا»
فردا سپر «نجات از آتش» دارد

قَالَ الْحُسَيْنُ عَلَيْهِ السَّلَامُ:

رِضَى اللَّهِ رِضَانَا أَهْلَ الْبَيْتِ

رضایت خداوند در رضایت ما اهل بیت است.

(بحار الأنوار/ ۴۴/ ۳۶۶)

عشق است، همان ولایت اهل البيت
آیات خداست آیت اهل البيت
«خشنودی خاطر خدا» جلوه گر است
در آینه‌ی «رضایت اهل البيت»

قَالَ الْحُسَيْنُ عَلَيْهِ السَّلَامُ:

مَنْ كَانَ يَوْمَ عَاشُورَاءِ يَوْمَ مُصِيبَتِهِ وَ
حُزْنِهِ وَبُكَائِهِ، يَجْعَلُ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ
يَوْمَ الْقِيَامَةِ يَوْمَ فَرَحِهِ وَسُرُورِهِ

هر که روز عاشورا، روز سوگواری و اندوه و گریه اش باشد
خداوند عز و جل روز قیامت را روز شادی و سرور او قرار دهد..

(بحار الانوار / ۴۴ / ۲۸۴)

خوشوقت کسی، که هست راضی به قضا
اندوخته است گوهر اشک عزا
اشک غم و اندوه تو در عاشورا
سر چشمه‌ی شادی است در روز جزا

قَالَ الْمُحْسِنِينَ عَلَيْهِ:

مَنْ نَفَسَ كُرْبَةً مُؤْمِنٍ فَرَجَّ اللَّهُ عَنْهُ كُرْبَ
الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمَنْ أَحْسَنَ اللَّهُ إِلَيْهِ وَ
اللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ

کسی که اندوه و گرفتاری مؤمنی را برطرف سازد خداوند غم‌های
دنیا و آخرتش را می‌زداید.

(بحار الأنوار / ۷۵ / ۱۲۱)

ای موج صفا، روانه‌ی ساحل تو
ای مهر و وفا، سرشت آب و گل تو
رنج و غم اگر، از دل مؤمن ببری
اندوه دو عالم، ببرند از دل تو

قَالَ الْحُسَيْنُ عَلَيْهِ السَّلَامُ:

إِيهَا النَّاسُ مَنْ جَادَ سَادَ وَمَنْ بَخَلَ رُدَّ

ای مردم! کسی که سخاوت داشته باشد، آقا شود و کسی که بخل ورزد پست شود.

(بحار الانوار / ۷۸ / ۱۲۱)

– پرسید: که نقره پاشی ماه از چیست؟
گفتند: که شیوهی کرم جز این نیست
چندان که «بخیل»، رو به پستی دارد
سرمایه‌ی سروری، «سخاوتمندی» است

قَالَ الْحُسَيْنُ عَلَيْهِ السَّلَامُ:

مُجَالَسَاتُ أَهْلِ الْفِسْقِ رِيْبَةٌ

همنشینی با گنهکاران، خطر گناه را در پی دارد.

(بحار الأنوار/ ۷۵/ ۱۲۲)

این دل، که بهار دارد و دی دارد
حاجت به مراقبت، پیاپی دارد
از سایه‌ی «اهل معصیت» دوری کن
زیرا «خطر گناه» در پی دارد

قَالَ الْحُسَيْنُ عَلَيْهِ السَّلَامُ:

طُولُ التَّجَارِبِ زِيَادَةٌ فِي الْعَقْلِ

تجربه‌های زیاد، مایه‌ی فزونی عقل است.

(بحار الأنوار / ۷۵ / ۱۲۸)

با «تجربه» عمر رفته، بر می‌گردد
یعنی، شب تدبیر، سحر می‌گردد
فرمود: از اندوختن تجربه‌ها
آگاهی و عقل، بیشتر می‌گردد

قَالَ الْحُسَيْنُ عَلَيْهِ السَّلَامُ:

مَاذَا وَجَدَ مَنْ فَقَدَكَ وَمَا الَّذِي فَقَدَ مَنْ

وَجَدَكَ

خدایا! چه یافت آنکه تو را گم کرد؟! و چه گم کرد آنکه تو را یافت؟!

(دعای عرفه)

یا رب! دل من، تو را ترنم کرده است
با یاد تو، چون غنچه تبسم کرده است
«گم کرد تو را» هر که، چه را یافته است؟!
هر کس که «تو را یافت» چه را گم کرده است؟!

قَالَ الْحُسَيْنُ عَلَيْهِ السَّلَامُ:

لَا يَنْبَغِي لِذَنْفِسٍ مُؤْمِنَةٍ تَرَى مَنْ يَعْرِصِي
اللَّهَ فَلَا تُنْكِرُ

برای مؤمن شایسته نیست که ببیند کسی خدا را معصیت می‌کند و
از آن جلوگیری و نهی نکند.

حیف است که درس عشق، از بر نکنی
از چشمه‌ی معرفت، لبی تر نکنی
شایسته‌ی چون تو مؤمنی هرگز نیست
با اهل خطا، نهی ز منکر نکنی

قَالَ الْحُسَيْنُ عَلَيْهِ السَّلَامُ:

عَمِيَّتْ عَيْنٌ لَأَتَرَكَ عَلَيْهَا رَقِيبًا

کور باد چشمی که تو را مراقب و نگهبان خود نبیند.

(دعای عرفه)

آنان که به کار عشق، بودند استاد
کردند «ز دست دیده و دل فریاد»
از «چشم» خودت مراقبت کن، ای دوست!
تا آخرت تو را، نداده است به باد

قَالَ الْحُسَيْنُ عَلَيْهِ السَّلَامُ:

وَمِنْ دَلَالِ الْعَالَمِ اِتِّقَادُهُ لِحَدِيثِهِ
وَعِلْمُهُ بِحَقَائِقِ فُنُونِ النَّظَرِ

از نشانه‌های عالم آن است که گفتار خود را خوب بسنجد و بررسی نماید و از حقایق علوم و فنون نظری آگاه باشد.

(بحار الانوار / ۷۸ / ۱۱۹)

در باغ نظر، سبد سبد، گل چیده
عطرش همه جا، چو بوی گل پیچیده
آگه به «فنون نظری» دانی چیست؟
«عالم» که بگوید سخن سنجیده

قَالَ الْحُسَيْنُ عَلَيْهِ السَّلَامُ:

القُنُوعُ رَاحَةُ الْبَدَانِ

قناعت، مایه‌ی آسایش تن است.

(بحار الانوار/ ۷۸/ ۱۲۸)

هم جلوه‌ی شمع انجمن، می خواهی!
هم عطر و طراوت چمن، می خواهی!
فرمود حسین: با «قناعت» سر کن
گر راحت و آسایش تن، می خواهی